

Tanítás az Édenben

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 2:7-23; 3:1-6; Zsidók 13:7, 17, 24; 2Péter 1:3-11; 2:1-17

**„Íme, mily fenséges Isten az ő erejében. Ki az, aki úgy tanítana, mint ő”
(Jób 36:22, ÚRK)?**

A Biblia legtöbb olvasója ismeri 1Mózes 1-3. fejezeteinek történetét és szereplőit: Istent, Ádámot, Évát, az angyalokat, a kígyót. A helyszín egy csodaszép, paradicsomi kert az Édenben. A cselekmény az események logikus láncolatát követi. Isten teremt, majd tanítja Ádámot és Évát. Ádám és Éva a bűn útjára tér, utána az Úr kiűzi őket az Édenből. Viszont ha közelebről megvizsgáljuk *Mózes első könyvének* első néhány fejezetét, kiváltképp a tanítás szempontjából, akkor egyéb fontos ismeretekhez is juthatunk a szereplőkkel, a helyszínnel és a történettel kapcsolatban.

„A világ kezdetén megalapított nevelési rendszer a minta minden korokban. Ezeknek az elveknek a szemléltetésére az Úr mintaiskolát alapított Édenben, ősszüleink otthonában. Az Éden kertje a tanterem, a természet a tankönyv, maga a Teremtő a tanító és ősszüleink voltak a tanulók” (Ellen G. White: *Előtted az élet. Nevelés.* Budapest, 1992, Advent Kiadó, 15. o.).

Ennek az első iskolának az Úr volt az alapítója, az igazgatója és a tanára is. Amint tudjuk, Ádám és Éva viszont végül más tanárt választott és rossz dolgokat tanult. Mi történt, és miért? Mit tanulhatunk a tanítás e korai beszélgetéséből, ami a segítségünkre lehet ma?

AZ ELSŐ ISKOLA

A kertre ugyan nem tanteremként gondolunk, mégis tökéletesen felfogható annak, hiszen az Éden teljes volt Isten teremtett világának romlatlan gazdagságával. Nehéz a mi nézőpontunkból elképzelni ma, hogy a bukás előtti világban mennyit tanulhattak a bűntelen emberek abban az „osztályteremben”, amikor maga a Teremtő oktatta őket.

Olvassuk el 1Móz 2:7-23 szakaszát! Mit figyelhetünk meg Isten szándékával kapcsolatban abban, ahogyan megteremtette, elhelyezte Ádámot, illetve amilyen feladatot adott neki?

Isten teremtette meg a férfit és a nőt a saját képére, majd otthont és értelmes feladatot adott nekik. A tanár-diák dinamika szempontjából ez ideális kapcsolat volt. Isten ismerte Ádám képességeit, hiszen Ő teremtette meg. Taníthatta annak a tudatában, hogy az ember képes elérni a benne rejlő maximumot.

Felelősséget bízott rá, ugyanakkor a boldogságát is szem előtt tartotta. Boldogságának talán éppen a felelősség volt az egyik eszköze. Végére is, ugyan kit ne töltene el örömmel a teljesítményből fakadó meglepedettség, ha hűségesen ellátja a feladatait? Isten ismerte Ádám szívét, tudta azt is, hogy mi kell a boldogulásához, fejlődéséhez, ezért bízta rá a kert gondozását. „*Fogta az ÚR Isten az embert, és az Éden kertjébe helyezte, hogy művelje és őrizze azt*” (1Móz 2:15, ÚRK). Csak a bűn és a halál világát ismerve igencsak nehéz elképzelnünk, hogy mi mindenre terjedhetett ki ez a munka, és milyen tanulságokat szűrt le Ádám, miközben kerti otthonában dolgozott, azt művelte.

1Móz 2:19-23 szakaszában Isten megteremtette Ádámnak az állatokat, majd feleséget is adott neki, Évát. Tudta az Úr, hogy szüksége van egy társ segítségére, ezért alkotta meg az asszonyt.

Isten azt is látta, hogy az embernek szoros kapcsolatban kell állnia a Teremtővel, így az Édenben létrehozott egy meghitt helyet. Mindez a céltudatos teremtést és az emberiség iránti szeretetét tanúsítja. Megint csak elmondható, hogy az Édentől való távolság miatt nehéz elképzelni, milyen is lehetett ott, de azért különösen izgalmas, nem igaz?

Messze kerültünk Édentől, ám a természet világából most is leszűrhetünk tanulságokat. Soroljunk fel néhány példát! Hogyan válhat a hasznunkra, ha a Szentírás lencsén át nézve értelmezzük mindezt?

A BŰN BEFURAKODÁSA

Sok tanár különösen élvezi azt, amikor berendezi a tantermet: elkészíti a faliújságot, rendszerezi az eszközöket, a legkedvezőbben alakítja ki az osztálytermet. Amikor megnézzük, milyen elképzelései lehettek Istennek a tantermével – az Éden kertjével – kapcsolatban, látjuk, hogy nagy gonddal készítette elő Ádám és Éva számára a tanulási környezetet. Azt akarta, hogy mindenütt szépség vegye őket körül. Elképzelhetjük, hogy minden virág, madár, minden állat és fa alkalmat adott az első emberpárnak többet megtudni a világról és a Teremtőről.

1Mózes 2. és 3. fejezete között azonban hirtelen a váltás. Leltárba vettük a sok jót, amit Isten létre kívánt hozni, 1Móz 3:1 versében azonban szembe-sülünk azzal, hogy az Úr szabad akaratot is adott. Amikor feltűnik a kígyó, ami „*ravasabb volt minden mezei vadnál*” (ÚRK), már más lesz a megfogalmazás. Az „*igen jó*”, „*nem szégyenlik*” és „*tekintetre kedves*” kifejezések azt érzékeltették, hogy milyen volt Isten teremtett világa az előző fejezetekben. A kígyó megjelenésével azonban a hangnem is változik. A „*ravasabb*” jelzővel egyszerre csak egy negatív elem bukkan fel ott, ahol addig minden tökéletes volt.

Mózes első könyve úgy mutatja be Istent, mint aki a „*ravaszság*” ellentéte. Határozottan, egyértelműen kinyilvánítja, hogy mit vár el a kertben lakó emberpártól. 1Móz 2:16-17 verseiből tudjuk, hogy egy alapvető szabályt adott, aminek engedelmeskedniük kellett: nem ehetek a tiltott fa gyümölcséből. Egy valami kiemelkedik a történetből: Isten szabad erkölcsi lénynek teremtette meg Ádámot és Évát, választhattak az engedelmisség és az engedetlenség között. Tehát a kezdet kezdetétől fogva, már a büntetlen világban is látható az emberi szabad akarat valósága.

Figyeljük meg a kígyó szavait 1Móz 3:1-6 verseiben, amelyeket Éva is elismételt! Mi a különös abban, amit a kígyó mondott? Ezek után hogyan tekintett az asszony a jó és a gonosz tudásának fájára?

1Móz 2:17 versében az Úr mondta Ádámnak, hogy ha eszik annak a fának a gyümölcséből, bizony meghal. 1Móz 3:3 versében Éva elismételte a tiltást, de más hangsúllyal, kihagyta azt, hogy „*bizony*”. A 4. versben a kígyó viszont behozta ezt a szót, ám éppen Isten kijelentésével ellentétesen. Még ha maga Isten tanította is Évát a kertben, ő nem vette olyan komolyan a tanultakat, mint kellett volna – amint a szavaiból is kitéjük.

MEG NEM ÉRTETT ÜZENET

Amint tegnap is láttuk, Isten világos parancsa ellenére Éva már a szavai-val is felhívította a tanultakat. Nem magyarázta ugyan félre azt, amit az Úr mondott neki, de nyilvánvaló, hogy nem vette elég komolyan. Tettéknek tragikus következményei szinte leírhatatlanok.

Tehát amikor Éva találkozott a kígyóval, elismételte azt (noha nem pontosan), amit Isten a kert fáról mondott (1Móz 3:2-3). Természetesen ez nem volt újdonság a kígyó számára, hiszen ismerte a parancsot és jól felkészült az elferdítésére. Ezért is leelkedett Évára, az ártatlanságára számítva.

Vizsgáljuk meg 1Móz 3:4-6 szakaszát! A kígyó határozottan cáfolta Isten kijelentését, de mit mondott még ezen kívül, amivel nyilván elérte a célját Évánál? Mi az az elv, amit a saját előnyére fordított?

Amikor a kígyó azt állította, hogy az üzenet nem egészen helytálló, Éva elmelehetett volna Istennel beszélni. Ez volt az édeni tanítás szépsége: a tanulóknak közvetlenül fordulhattak Nagy Tanítójukhoz, még hozzá olyan módon, amit most a földön el sem tudunk képzelni. Ő viszont ahelyett, hogy elmene-kült vagy isteni segítséget kért volna, hitelt adott a kígyó szavainak. Ahhoz, hogy Éva elfogadja az elferdített üzenetet, kellett bizonyos kételynek lennie benne Istennel és a kijelentésével kapcsolatban.

Közben Ádám is nehéz helyzetbe került: „Ádám tudta, hogy társa megszegte Isten parancsát, nem törődve az egyetlen tilalommal, hűségük és szeretetük próbájával. Lelkében rettenetes gyötrelem dúlt. Bánta, hogy elengedte Évát maga mellől. De a tett megtörtént; most el kell válnia attól, akinek társasága boldoggá tette. Hogyan is tudná ezt elviselni” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 30. o.)? Noha képes volt különbséget tenni helyes és helytelen között, ő is rosszul választott.

Figyeljük meg itt az ironikus megtévesztést! A kígyó azt állította, hogy ha esznek a fáról, olyanok lesznek „mint az Isten” (1Móz 3:5). Csakhogy nem az áll 1Móz 1:27 versében, hogy már eleve olyanok voltak, mint Isten? Ezek szerint mennyire könnyű becsapni minket? Miért mondhatjuk, hogy a hit és az engedelmesség az egyetlen védelmünk, még akkor is, ha valaki a lehető legjobb tanítást kapta, mint Ádám és Éva?

VISSZASZEREZNI AZT, AMI ELVESZETT

Ádám és Éva úgy döntött, hogy elfogadják a kígyó üzenetét, az egyéb következmények mellett Isten a tanterméből is kiküldte őket. Gondoljunk bele, mi mindent veszítettek el a bűnük miatt! A bukásukat megértve mi magunk is tisztábban láthatjuk, hogy mi az oktatás célja a mai korban. Isten ugyan kiűzte őket a kertből, de életük a nem tökéletes világban új célt adott a tanításnak.

Isten a bűneset előtt a tanítás által ismertette meg Ádámmal és Évával magát, a jellemét, a jóságát, a szeretetét; a kiűzetés után az oktatás munkájának azt kell elősegítenie, hogy ismét megismertesse az emberiséget mindezzel, valamint újból kialakítsa a képét bennünk. Isten gyermekei ugyan fizikailag nincsenek az Úr közelében, mégis megismerhetik Őt, a jóságát és a szeretetét. Imádság, szolgálat és az Ige tanulmányozása által közel kerülhetünk Istenünkhöz, amint az az Édenben Ádám és Éva esetében történt.

Jó hír, hogy Jézusnak és a megváltási tervnek köszönhetően nem vesztett el minden. Van remény az üdvösségre és a helyreállításra. A keresztyén oktatásban a diákok figyelmét nagyrészt Jézusra és arra kell irányítani, amit értünk tett, valamint a felkínált helyreállításra.

Olvassuk el 2Pt 1:3-11 szakaszát! Tekintettel mindarra, ami odalett, amikor az emberpár elhagyta a kertet, ezek a versek bátorítanak, hogy sok mindent visszaszerezhetünk. Péter szerint mit kell tennünk, ha törekszünk arra, hogy Isten képe helyreálljon az életünkben?

Jézusban mindent megkaptunk, „*ami az életre és kegyességre való*” (2Pt 1:3). Micsoda ígélet! Mi minden tartozik ide? Nos, Péter fel is sorolta: hit, erény, ismeret, önuralom, kitartás stb. Figyeljük meg azt is, hogy megemlíti többek között a tudományt! Ezzel a gondolattal természetesen eljutunk a tanítás fogalmához. Az igazi tanítás helyes tudományhoz vezet, Krisztus megismeréséhez, aminek következtében nemcsak egyre inkább hasonulni fogunk hozzá, hanem másoknak is készek vagyunk elmondani, amit megtudtunk róla.

Gondolkozzunk el azon, hogy „a jó és a gonosz tudásának fája” volt a tiltott fa! Ezek szerint miért nem jó minden ismeret? Hogyan tehetünk különbséget a jó és a gonosz tudása között?

AKI SEMMIBE VESZI A TEKINTÉLYT

Vannak, akiket a pedagógiában „természetes tanulóknak” nevezünk. Alig kell tanulniuk ahhoz, hogy remek jegyeket szerezzenek. Könnyen elsajátítják az anyagot, mintha „ragadna” rájuk a tudás. *Péter első és második leveléből* azonban egyértelmű, hogy a Krisztusban való oktatás terén egyenlő eséllyel indul mindenki, aki rászánja magát.

2Péter 1. fejezetének bátorító szavai után a 2. fejezetben kijózanító figyelmeztetést találunk.

Olvassuk el 2Pt 2:1-17 verseit! Mi az a kimondottan elítélő üzenet, amit itt találunk? Ugyanakkor az éles figyelmeztetés és bírálat mellett minek az ígérését kapjuk még meg?

Figyeljük meg, mit ír Péter a 10. versben azokról, akik „*a hatalmasságot megvetik*”! Szigorú feddés ez arra, ami a mi korunkban is realitás. Egyházi testületként a hatalom bizonyos szintjeit elfogadva kell működnünk (lásd Zsid 13:7, 17, 24). Isten arra szólít, hogy vessük alá magunkat és engedelmeskedjünk a hatalmon lévőknek, legalábbis olyan mértékig, amennyire ők hűségesek az Úrhoz.

A szigorú ítélet közben azonban Péter egy ellenpontot is megemlít. Elmondja, hogy az Úrnak van hatalma kivetni azokat, akik a csalást választják, ugyanakkor „*meg tudja szabadítani a kegyeseket a kísértésekből*” (2Pt 2:9, ÚRK). Keresztényi oktatásunk egy része kitér a kísértés elkerülésének a módjára, ugyanakkor arra is, ahogyan Isten megszabadíthat és megőrizhet azoktól, „*akik veszedelmes eretnkségeket fognak becsempészni*” (2Pt 2:1). Mivel szigorú ítélet hangzik azokra, akik megvetik a hatalmon lévőket, vajon a keresztény oktatásban nem kellene tanítani azt is, hogy mi a megfelelő módja az „előljáróink” (lásd Zsid 13:7) megértésének, a nekik való engedelmességnek? Nem mondható, hogy Ádám és Éva *megvetették* a hatalmasságot, végeredményben mégis az engedetlenség mellett döntöttek. A vétküket pedig az súlyosbította igazán, hogy egy hazugság hatására követték el, ami éles ellentétben állt azzal, amit a hatalom birtokosa, maga Isten mondott, ráadásul az ő érdekükben is.

Időzzünk még a tekintély kérdésénél, nemcsak egyházi és családi körben, hanem általában az életben! Miért olyan fontos a hatalom, annak megfelelő gyakorlása és az ahhoz való helyes viszonyulás? Beszéljessünk erről szombatn a csoportban!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Ádám és Éva nemcsak Isten atyai gondoskodását élvező gyermekek voltak, hanem tanulók is a végtelen bölcs Isten iskolájában. Élvezték az angyalok látogatásait és beszélgethettek Alkotójukkal Őt eltakaró fátyol nélkül. Tele voltak az élet fájáról áradó erővel; értelmi képességeik csak kevésel maradtak el az angyalokéi mögött. A láthatatlan világegyetem titkai – »a tökéletes tudásnak csudái« (Jób 37:15) – az eligazítás és öröm kimeríthetetlen forrását kínálták nekik. A természet törvényeit és műveit, amelyek hatezer éven át témát adtak az embernek a kutatásra, feltárta előttük a mindenség végtelen Teremtője és Fenntartója. Tanulmányozták a leveleket, a virágokat és a fákat, életük titkairól faggatva őket. Ádám jól ismert minden élő teremtményt a vízben játszadozó hatalmas leviatántól a napsugárban lebegő porszemnyi bogárig. Mindegyiknek ő adott nevet; ismerte természetüket és szokásaikat. Isten dicsőségét az egekben, a rendben keringő megszámlálhatatlan világot, azt, hogy »miként lebegnek a felhők«, a fény és a hang, a nappal és az éjszaka titkait – összeülek mind tanulmányozhatták. Az erdő minden levele, a hegyek minden köve, minden fénylő csillag, a föld, a levegő és az égbolt Isten nevét hordta magán. A teremtés rendje és harmóniája végtelen bölcsességről és hatalomról beszélt. Mindig felfedezhettek valamilyen szépséget, amely még jobban elmélyítette szívükben a szeretetet, és hála-juk újabb kifejezésére indította őket” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 24-25. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Amennyiben Isten eredetileg azt akarta, hogy az iskola/a munka révén az emberek találkozzanak vele és a teremtett világgal, vajon ma még a szándéka szerint végezzük a munkánkat? Hogyan ismerhetjük meg jobban Istent a munkánk által (legyen az fizetett, önkéntes, szolgálat vagy tanulás stb.)?
- 2) Tekintettel arra, hogy milyen ravasznak mutatkozott Sátán már az Édenben is, könnyű elkeseredni az emberi gyengeségeinkre gondolva. Ádám és Éva tudta, hogy Isten ott van a közelben, mégis elhitték a kigyó féligazságait. Mi, akik fizikailag távolabb kerültünk Istentől, hogyan nyerhetünk tőle erőt a kísértések legyőzéséhez?
- 3) Beszéljessünk a tekintély kérdéséről és arról, hogy miért fontos az előljáróknak való engedelmesség! Mi történik, ha elmosódnak a határvonalak? Hogyan lehet visszaélni a hatalommal? Miként reagáljunk, ha ez előfordul?

ISTEN TÖRVÉNYÉNEK TANÍTÁSA

„Ezsdrás erős szívvel törekedett keresni és cselekedni az Úr törvényét, és tanítani Izráelben a rendelkezéseket és ítéleteket” (Ezsd 7:10).

„Mindenütt, ahol Ezsdrás munkálkodott, új lelkesedéssel kezdték tanulmányozni a Szentírást. Tanítókat jelöltek ki a nép oktatására. Isten törvényét felmagasztalták és dicsőségessé tették. A próféták könyveit kuttatták...

Korunkban, amikor Sátán sokféleképpen igyekszik elvakítani az embereket Isten törvényének kötelező érvényű követelményeivel szemben, szükség van olyan emberekre, akiknek tevékenysége nyomán sokan *»remegve gondolnak Istenünk parancsolatára«* (Ezsd 10:3)... Szükség van a Szentírásban jártas emberekre, akiknek minden cselekedete megdicsőíti Jahve törvényeit, akik el akarják mélyíteni mások hitét. Tanítókra van szükség... akik az emberek szívében tiszteletet és szeretetet ébresztenek a Szentírás iránt.

Ma az elterjedt bűnözés nagymértékben annak tulajdonítható, hogy az emberek nem tanulmányozzák a Szentírást és nem engedelmeskednek tanításainak. Amikor Isten szavát félreteszik, visszautasítják erejét is, amely megfélekez a természetes szív gonosz indulatait... A Biblia elvetésével jár az Isten törvényétől való elfordulás is. Az az elmélet, hogy az ember felszabadult a mennyei előírásoknak való engedelmesség alól, gyöngíti erkölcsi felelőssége erejét, a gonoszság zsilipeit pedig megnyitja a világ felé...

Az emberi törvények és Jahve parancsai között lesz majd az igazság és tévelygés közötti küzdelem utolsó összecsapása. A most induló harc nem az elsőbbségért versengő egyházak csatája, hanem az a Biblia és a mesék, hagyományok közötti ütközet... A tudásukkal büszkélkedők ezrei a gyengeség jelének tartják a Bibliába vetett feltétlen bizalmat, tanultságuk bizonyítékának pedig a Szentírással szembeni gáncsoskodást, legfontosabb igazságainak félremagyarázását és elködösítését...

A keresztényeknek fel kell készülniük arra, ami nemsokára meglepésszerűen szakad a világra. Isten Igéjének szorgalmas tanulmányozásával készülhetnek fel erre, s azzal, hogy igyekeznek életüket előírásaival összhangba hozni... A Biblia szavának, és csakis a Bibliának kell megszólalnia a szószéken” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 386-388. o.).